

Císařský patent ze dne 5. listopadu 1855 č. 195 ř. z.,

kterým se vyhláší uúmluva (konkordát) uzavřená mezi Svatou Stolicí a Rakouským císařstvím r. 1855 (účinnost patentu od 13. listopadu 1855).

působící pro celý obvod říše, jímž se vyhláší ujednání (konkordát) uzavřené dne 18. srpna 1855 ve Vídni mezi J.S. papežem Piem IX. a J.c.k. apoštolským Veličenstvem Františkem Josefem I., císařem rakouským, a jímž se nařizuje, že jeho ustanovení, s výhradou nařízení naznačených v čl. I. a II. tohoto patentu, nabývají plné zákonné platnosti v celém obvodu říše od okamžiku vyhlášení tohoto patentu.

My, František Josef I., etc., etc.

Od okamžiku, kdy z vůle Nejvyššího nastoupili jsme na trůn našich předků, byla naše vytrvalá snaha k tomu řízena, aby mravní základy společenského pořádku a blaha našich národů byly obnoveny a upevněny. Tím spíše považovali jsme za svou svatou povinnost, přivésti vztahy státu k církvi katolické v soulad se zákonem božím a samozřejmým prospěchem naší říše. K tomu cíli vydali jsme pro velkou část naší říše, v dohodě s biskupy těchto zemí, naše nařízení z. 18. a 23. dubna 1850 (č. 156/1850 a 157/ 1850 ř. z.), abychom vyhověli četným nutným potřebám církevního života.

K zakončení požeňnaného díla dorozuměli jsme se na to se Svatou Stolicí a uzavřeli dne 18. srpna t. r. s nejvyšší hlavou církve obsažné ujednání.

Oznamující toto svým národům, nařizujeme po dorozumění se svými ministry a po vyslechnutí své říšské rady takto:

I.

Učiníme nutné opatření, aby vedení školství v těch zemích korunních, kde neodpovídá článku osmému, bylo uvedeno v soulad s jeho ustanovením. Až do té doby dlužno postupovat podle platných nařízení.

II.

Jest naší vůlí, aby biskupské soudy manželské vešly co nejvíce v život také v těch zemích, kde posud nebyly, aby rozhodovaly o manželských záležitostech našich katolických poddaných podle čl. X. konkordátu. Dobu, kdy mají zahájit svoji působnost, dáme oznámiti po vyslechnutí biskupů. Zatím budou oznámeny i nutné změny občanských zákonů o věcech manželských. Až potud zůstávají v platnosti posavadní zákony pro manželství našich katolických poddaných, a naše soudy mají rozhodovati podle nich o občanské platnosti těchto manželství a o právních účincích z toho vyplývajících.

III.

V ostatním mají ustanovení obsažená v ujednání uzavřeném námi s papežskou stolicí nabyti plné platnosti zákonné v celém obvodu naší říše dnem vyhlášení tohoto patentu. Provedením těchto ustanovení pověřen jest náš ministr kultu a vyučování v dohodě s ostatními zúčastněnými ministry a naším vrchním armádním velitelstvím.

ÚMLUVA

mezi Jeho Svatostí Papežem Piem IX. a jeho c. k. Apošt. Veličenstvem Františkem Josefem I., císařem rakouským. (Podepsána ve Vídni dne 18. srpna 1855., Obapolné ratifikace vyměněny tamtéž 23. září 1855.)

Jménem nejsvětější a nerozlučitelné Trojice,

Jeho Svatost, papež. Pius IX. a J. c. k. A. V. František Josef I., císař Rakouský, jichž jednomyslnou snahou jest, aby víra, zbožnost a mravní síla v císařství Rakouském byly udrženy a rozhojněny, usnesli se uzavřítí slavnostní smlouvu o postavení katolické církve v tomto císařství.

K tomuto cíli jmenoval svým plnomocníkem: Svatý Otec Jeho Eminenci kardinála Viale-Prela, pronuntia Sv. S. u J. A. Veličenstva, a J. V. císař Rakouský Jeho knížecí Milost Josefa Othmara von Rauscher, arcibiskupa vídeňského etc. etc.

A tito, vyměňivše si a správným shledavše své pověřovací listiny, shodli se, jak následuje:

Čl. I.

Svaté římsko-katolické náboženství bude napořád zachovááno v celém císařství Rakouském a ve všech zemích, z nichž sestává, se všemi oprávněními a výsadami, jichž má používatí podle rozkazu Božího a ustanovení církevních zákonů.

Čl. II.

Ježto římskému papeži přísluší podle božského zákona primát čestný i jurisdikční v celé církvi, kam až sahá, nebude vzájemný styk mezi biskupy, duchovenstvem, lidem a papežskou stolicí v duchovních věcech a církevních záležitostech podléhati nutnosti vyžádati si zeměpanského povolení, (placetum regium), nýbrž bude zcela svobodným.

čl. III.

Arcibiskupové, biskupové a všichni místní ordináři budou se stýkati volně s duchovenstvem a lidem svého církevního obvodu za účelem výkonu svého pastýřského úřadu a budou volně vyhlášovati poučení a nařízení o církevních záležitostech.

čl. IV.

Právě tak budou míti arcibiskupové a biskupové volnost, všeho vykonávati, co jim náleží k řízení jich diecézí podle výkladu a nařízení svatých zákonů církevních podle nynější a Svatou Stolicí schválené nauky, a zvláště:

- a) jako zástupce, rádce a pomocníky ve své správě ustanoviti ony kněze, které k tomu úřadu uznají schopnými;
- b) ty, které uznají potřebnými nebo užitečnými pro svoje diecese, přijmouti do stavu duchovního a je podle předpisů a zákonů církevních k svatým svěcením povýšiti, a naopak zase, které nepovažují za hodné, vyloučiti od přijetí svěcení;
- c) zřizovati menší obročí, a - po dorozumění s J.c.k. Veličenstvem zejména ohledně náležitého poukazu příjmu - zakládati fary, je dělití nebo spojovati;
- d) naříditi veřejné modlitby a jiné zbožné úkony, vyžaduje-li to blaho církve, státu nebo lidu, právě jako procesí a poutě vypsatí, pohřby a všechny jiné duchovní úkony přesně podle předpisů církevních zákonů řídití;
- e) provinciální sněmy a diecesní synody svolávati a konati ve smyslu svatých církevních zákonů, a jednání jich ve známost uváděti.

čl. V.

Veškeré vyučování katolické mládeže bude ve všech jak veřejných tak neveřejných školách přiměřeno učení katolického náboženství. Biskupové však budou mocí svého vlastního pastýřského úřadu řídit náboženskou výchovu mládeže ve všech veřejných i neveřejných učilištích a pečlivě nad tím dozírat, aby při žádném učebním předmětu nevyskytlo se nic, co by bylo na závadu katolické víře a mravní čistotě.

čl. VI.

Nikdo nebude přednášet svaté bohosloví, katechesi nebo nauku náboženskou na kterémkoli veřejném nebo neveřejném ústavu, neobdržel-li k tomu od biskupa příslušného církevního okrsku posláni a zmocnění, kteréžto může biskup, uzná-li to za vhodné, odvolati. Veřejní profesori bohosloví a učitelé katechetiky budou jmenováni z těch, kterým jest biskup ochoten uděliti posláni a zmocnění, když se byl dříve o víře, vědomostech a zbožnosti uchazečů vyslovil. Kde však někteří profesori bohoslovecké fakulty mají býti biskupem použiti k vyučování bohosloví chovanců biskupského semináře, budou za takové profesory ustanoveni vždy mužové, které biskup považuje za obzvláště způsobilé k zastávání tohoto úřadu. Při zkoušení těch, kteří chtějí dosáhnout doktorátu bohosloví nebo kanonického práva, ustanoví biskup polovici zkoušejících z doktorů bohosloví nebo po případě kanonického práva.

čl. VII.

V gymnasiích a středních školách pro katolickou mládež určených vůbec budou pouze katolíci jmenováni profesory a učiteli, a celé vyučování bude podle povahy předmětu k tomu přizpůsobeno, aby vstúpilo do srdcí zákon křesťanského života. Biskupové na základě společných porad určí, kterých knih má se používat na jmenovaných školách při přednášení náboženství. Ohledně ustanovení učitelů náboženství pro veřejná gymnázia a střední školy zůstane v platnosti to, co v této věci s prospěchem bylo ustanoveno.

čl. VIII.

Všichni učitelé obecných škol pro katolíky určených budou podléhati církevnímu dozoru. Jeho Veličenstvo bude jmenovati školní inspektory z mužů navržených biskupem. V případě, že není dostatečně postaráno ve jmenovaných školách o vyučování náboženství, může biskup ustanoviti duchovního, aby přednášel žákům katechismus. Víra a mravnost toho, kdo má býti ustanoven učitelem, musí býti bez poskvrny. Kdo sejde s pravé cesty, bude svého místa zbaven.

čl. IX.

Arcibiskupové, biskupové a všichni ordináři budou zcela svobodně vykonávati svou moc, aby označili jako zavržitelné knihy pro náboženství a mravnost škodlivé a odvraceli věřící od jich čtení. Také však vláda bude všemi účelnými prostředky tomu brániti, aby takové knihy v císařství se nerozšiřovaly.

čl. X.

Ježto všechny právní případy a jmenovitě ony, které se týkají víry, svátostí, duchovních úkonů a povinností a práv spojených s duchovním úřadem, náležejí jedině před soud církevní, bude o nich rozhodovati církevní soudce, a má tedy tento také souditi o věcech manželských podle předpisů svatých zákonů církevních a jmenovitě nařízení tridentských a pouze občanské účastníky manželství odkázati na soudce světského. Co se týče manželských zasnubů, rozhoduje církevní moc o jejich

existenci a vlivu na odůvodnění manželských překážek a řídí se při tom ustanoveními, která vyneslo totéž koncilium tridentské a papežský list, začínající slovy: "Auctorem fidei".

čl. XI.

Biskupové budou moci uložit tresty vyslovené v posvátných zákonech církevních anebo jiné tresty, které uznají za přiměřené, duchovním, kteří nenesí důstojný duchovní, jejich stavu přiměřený oděv anebo kteří z jakékoli příčiny zasluhují trestu, jakož i je držeti pod dohledem v klášteřích, seminářích nebo v domech k tomu účeli zřízených. Rovněž nesmí býti biskupům bráněno zakročovati církevními tresty proti všem věřícím, kteří přestupují církevní nařízení a zákony.

čl. XII.

O patronátním právu bude rozhodovati církevní soud; Svatá Stolica, však svoluje, že - jedná-li se o světské patronátní právo - mohou světské soudy nalézati o poslušnosti v něm, ať již je spor veden mezi pravým a udánlivým patronem, nebo mezi duchovními, kteří od těchto patronů pro obročí byli označeni.

čl. XIII.

Vzhledem na poměry doby dává Svatá Stolica svůj souhlas, aby čistě světské právní záležitosti duchovních, jako smlouvy o právu vlastnickém, dlužích a dědictví, byly vyšetřovány a rozhodovány od světských soudů.

čl. XIV.

Právě z tohoto důvodu nepřekází Svatá Stolica tomu, aby duchovní pro zločiny nebo jiné přečiny, které stíhány jsou trestními zákony císařství, postaveni byli před světský soud; tomuto soudu však přísluší ihned o tom uvědomiti biskupa. Při zatknutí a zadržení vinníka dlužno dbáti oněch ohledů, kterých vyžaduje úcta náležející stavu duchovnímu. Zní-li rozsudek proti duchovnímu vyneseny na smrt nebo na žalář více než pětiletý, mají býti vždy soudní jednání biskupu sdělena a jemu dána možnost, aby vinníka vyslechl, pokud je to nutno k rozhodnutí o přisouzení církevního trestu. To se má státi na požádání biskupa i tehdy, bylo-li uznáno na menší trest. Duchovní odpykají si trest žaláře vždy na místech, kde jsou od světských vězňů odděleni. V případě odsouzení pro přečin nebo přestupek budou uzavřeni v klášteře nebo jiném domě pro duchovní.

V ustanovení tohoto článku nejsou zahrnuty ony právní případy, o nichž nařízení vydal sněm tridentský ve dvacátém čtvrtém sezení. K projednání těchto učiní opatření Svatý Otec a J. c. Veličenstvo, jakmile to bude třeba.

čl. XV.

Aby domu Boha, krále králů a panovníka panujících náležitá úcta byla prokázána, má býti nedotknutelnost kostelů potud zachována, pokud to dovoluje veřejná bezpečnost a požadavek spravedlnosti.

čl. XVI.

J. V. císař nebude trpěti, aby katolická církev a její víra, její bohoslužba, její zřízení, buď slovy nebo

činy nebo písmem vydány byly ústrkům, nebo aby představeným a služebníkům kostelů kladeny byly překážky při výkonu jich úřadu, obzvláště, kde se jedná o zachování víry, zákona mravního a církevního řádu. Nad to poskytne J. V. v případě potřeby účinné pomoci, aby vykonány byly rozsudky, které biskup vynese proti duchovním svých povinností nepamětlivých. Ježto pak jest Jeho vůlí, aby služebníkům božím prokázána byla úcta příslušející jim podle zákona božího, nedovolí, aby se cokoli stalo, co by je mohlo snížit nebo zneuctít, spíše nařídí, aby veškeré úřady říše jak arcibiskupům a biskupům samým, tak i duchovenstvu prokazovaly při každé příležitosti vážnost a poctu stavu jejich náležející.

čl. XVII.

Biskupské semináře budou zachovány, a kde jich příjmy nedostačují zcela účelu, kterému mají sloužiti podle koncilu tridentského, bude přiměřeným způsobem učiněno opatření k jejich rozmnožení. Biskupové budou plným a svobodným právem řídit a spravovati semináře podle předpisů církevních zákonů. Budou tedy jmenovati představené, profesory a učitele těchto seminářů, a pokud to uznají za potřebné nebo užitečné, zase je odvolají. Rovněž budou přijímat jinochy a chlapce do nich, pokud to budou považovati za prospěch diecese. Ti, kteří skončí studia v těchto seminářích, mohou po vykonané zkoušce způsobilosti vstoupiti na kterékoli jiné učiliště a ucházeti se - zachovávajíce příslušné předpisy - o kteroukoli učebnou stolicí mimo seminář.

čl. XVIII.

Svatá Stolica bude z moci práva jí příslušejícího zřizovati nové diecese, jakož i upravovati jich hranice, vyžaduje-li toho duševní blaho věřících. Dohodne se však v takovém případě s císařskou vládou.

čl. XIX.

J. V. použije i v budoucnosti rady biskupů, zejména též provincie, při volbě biskupů, které navrhne nebo jmenuje Svaté Stolicí ke kanonickému dosazení mocí privilegia apoštolského převzatého od předků.

čl. XX.

Metropolitové a biskupové složí před převzetím správy svých církví přísahu věrnosti před J. C. V. následujícími slovy: "Přisahám a slibuji na boží svaté evangelium, jak se na biskupa sluší, poslušnost a věrnost císaři. Apoštolskému Veličenstvu a jeho nástupcům. Zároveň přísahám a slibuji, nesúčastniti se žádných spojení a podniků ohrožujících veřejný pokoj a nepěstovati ani uvnitř ani mimo hranice říše jakýchkoli styků a dozvěděl-li bych se, že státu hrozí nebezpečí, neopomenouti ničeho k jeho odvrácení."

čl. XXI.

Ve všech částech říše bude dovoleno arcibiskupům, biskupům a všem duchovním o tom, co v době svého úmrtí zanechají, pořizovati podle svatých církevních zákonů, jichž ustanovení mají přesně zachovávat i zákonní dědicové, kteří nastupují do jejich pozůstalosti bez posledního pořízení. V obou případech vyňaty jsou u diecesálních vrchností pontifikální odznaky a roucha; neboť tyto dlužno považovati za příslušející biskupskému mensálnímu jmění, přecházející na nastupující vrchnosti. Totéž dlužno zachovávatí ohledně knih, tam kde je to obyčejem.

čl. XXII.

Při všech metropolitních nebo arcibiskupských a suffragánních chrámech, obsadí Jeho Svatost první hodnost, vyjímajíc případ, že by tato podléhala světskému soukromému patronátu, v kterémžto případě nastoupí druhá na její místo. Na ostatní dignity a kanovnická obročí bude jmenovati i nadále J. V., při čemž zůstávají vyjmuty ty, které náležejí volnému biskupskému obsazování nebo podléhají řádnému patronátnímu právu. Kanovníky mohou být ustanoveni jen kněží, kteří mají vlastnosti všeobecně předepsané zákony církevními, ale kteří také zaměstnáni byli s výtečným úspěchem ve správě duší, v církevních úřadech anebo v církevním úřadě učitelském. Při tom je zrušen požadavek šlechtického zrození nebo šlechtického titulu, se zachováním však oněch podmínek, o nichž je prokázáno, že byly učiněny při založení nadání. Budiž však zachován bedlivě chvalitebný zvyk zadávati místa kanovnická veřejným konkursem, tam kde ho dosud bylo používáno.

čl. XXIII.

Při metropolitních a biskupských chrámech, kde nejsou, buďtež zavedeny, jakmile to bude možno, hodnosti kanovníka poenitenciára a theologa, při chrámech kolegiátních však kanovníka theologa podle způsobu předepsaného svatým koncilem tridentským v sezení 5. c. 1. a sezení 24. c. 8. de reform. Tato obročí buďtež obsazována od biskupů podle usnesení téhož koncilu, pokud se týče podle papežských nařízení.

čl. XXIV.

Fary buďtež obsazovány na základě veřejně vypsaneho konkursu a se zřetelem na předpisy tridentského koncilu. Při farách, které podléhají církevnímu právu patronátnímu, budou presentovati patronové jednoho ze tří, které navrhne shora uvedeným způsobem biskup.

čl. XXV.

Jeho Svatost, dávajíc důkaz zvláštní přízně Jeho c. k. Apoštolskému Veličenstvu Františkovi Josefovi, propůjčuje jemu a jeho katolickým nástupcům v říši, zmocnění presentovati na všechny kanonikáty a fary, které podléhají patronátnímu právu z fondu náboženského nebo studijního, v tom způsobu však, že bude volen jeden ze tří, které uzná biskup po předchozím veřejném konkursu za hodnější ostatních.

čl. XXVI.

Vybavení far, které nemají dostatečné kongruy podle poměrů doby a místa, bude rozmnoženo, jakmile to bude možno, a bude postaráno o katolické fary východního ritu týmž způsobem, jako o fary ritu latinského. Toto nevztahuje se však žádným způsobem na fary, které podléhají řádně nabytému církevnímu nebo světskému patronátu; neboť při těchto má nésti břemeno příslušný patron. Jestliže patroni neplní zcela závazky uložené jim zákonem církevním a jmenovitě, dostává-li farář svůj plat z náboženského fondu, bude učiněno opatření s ohledem na všecko, čeho dlužno dbáti podle stavu věci.

čl. XXVII.

Ježto právo na užívání církevního majetku vychází z církevního ustanovení, budou moci všichni, kdož na jakékoli obročí ať vyšší nebo nižší jmenování nebo navržení byli, převzítí správu dočasných, k obročím těm náležejících statků nikterak jinak, než na základě církevního ustanovení. Mimo to budou při uchopení se držby katedrálního chrámu a majetku s ním spojeného zachovávána ustanovení církevního práva a jmenovitě ustanovení římského pontifikálu a ceremoniálu a odstraněny všechny

jim odporující zvyky a obyčeje.

čl. XXVIII.

Řeholníci, kteří podléhají podle statutu svého řádu nejvyšším představeným majícím své sídlo u papežské stolice, řízení budou těmito představenými po rozumu zmíněného statutu, ale bez újmy těch práv, která přísluší biskupům podle ustanovení církevních zákonů a jmenovitě koncilu tridentského. Budou tedy shora uvedení nejvyšší představení volně jednati se svými podřízenými ve všech věcech jejich úřadu náležejících a svobodně nad nimi vykonávati dohled. Dále budou všichni řeholníci zachovávat bez překážky pravidla řádu, ústavu nebo kongregace, k níž náležejí, a přijímati podle předpisů Svaté Stolice žadatele do noviciátu a ke složení slibů. Toto vše má platiti také o řádech ženských potud, pokud to pro ně přípustno.

Arcibiskupům a biskupům bude volno uváděti do svých církevních obvodů duchovní řády a kongregace obojího pohlaví podle posvátných církevních zákonů. Mají se však o tom dorozuměti s císařskou vládou.

čl. XXIX.

Církev bude oprávněna nabývatí volně nových majetků jakýmkoli zákonným způsobem a zůstane její vlastnictví nedotčeno ohledně toho všeho, co nyní má, nebo budoucně nabude. Nebudou tedy bez zmocnění Svaté Stolice ani starší ani novější církevní nadace rušeny nebo spojovány, ovšem bez újmy těch zmocnění, která propůjčil biskupům koncil tridentský.

čl. XXX.

Správa církevních majetků bude vedena těmi, jimž přísluší podle církevních zákonů. Vzhledem k podpoře však, kterou J.V. milostivě poskytuje a bude poskytovat k úhradě církevních potřeb z prostředků veřejných, nemají býti tyto majetky ani zcizeny ani značným břemenem zatíženy, aniž by k tomu dali svolení právě tak Svatá Stolica, jako J.V. císař nebo ti, kteří jím k tomu byli zmocnění.

čl. XXXI.

Majetky, z nichž pozůstává náboženský a studijní fond, jsou podle svého původu vlastnictvím církve a budou jménem církve spravovány, při čemž budou biskupové vykonávati jim příslušející dozor podle ustanovení, o nichž dohodne se Svatá Stolica s J. císařským Veličenstvem. Příjmy náboženského fondu budou vydávány do té doby, až tento fond dohodou mezi papežskou stolicí a císařskou vládou bude rozdělen, na trvalá a církevní zařízení, pro bohoslužbu, církevní stavby, semináře a vše, co týče se církevní správy. K úhradě schodku bude J. V. milostivě přispívati posavadním způsobem i budoucně; ano, dovolí-li toho časové poměry, bude i větší podpora poskytována. Stejným způsobem bude příjem studijního fondu užit výlučně na katolické školství a podle zbožné vůle zakladatele.

čl. XXXII.

Výnos uprázdněných obročí případně, pokud to posud bylo zvykem, náboženskému fondu, a Jeho Veličenstvo přikáže z vlastního popudu tomuto fondu příjem z uprázdněných biskupství a světských opatství v Uhrách a zemích dříve k nim náležejících, kteréžto příjmy pokojně drželi Nejvyšší předchůdci v království Uherském po dlouhou řadu století. V části říše, kde není žádný náboženský fond, bude ustanovena pro každý církevní obvod smíšená komise, a bude tato komise spravovatí majetky biskupství, jakož i všechna obročí po dobu uprázdnění podle ustanovení, o nichž se

dorozumí Svatý Otec a Jeho Veličenstvo.

čl. XXXIII.

Ježto v době proších převratů na mnohých místech rakouského území byl církevní desátek zrušen zákonem státním, a vzhledem k zvláštním okolnostem není možné plnění desátku v celém císařství obnoviti, dovoluje a ustanovuje Jeho Svatost na žádost Jeho Veličenstva a z ohledu na veřejný pokoj, který pro náboženství má největší důležitost, aby - bez újmy práva vymáhati desátek tam, kde skutečně existuje - na ostatních místech za jmenovaný desátek a jako náhrada za něj poukázány byly císařskou vládou požitky z nemovitostí nebo zajištěné na dluhu státním, a vypláceny byly všem a každému, kdož měli právo desátku se dožadovati. Zároveň prohlašuje Jeho Veličenstvo, že tyto požitky, právě tak, jako byly poukázány, z titulu úplatného a s týmiž právy, jako desátky, na jichž místo nastupují, právem mají býti přijaty a drženy.

čl. XXXIV.

Vše ostatní, co dotýká se církevních osob a věcí, a o čem nebyla zmínka učiněna v těchto článcích, bude se řídit a spravovati podle učení církve a podle jejích zásad, schválených Svatou Stolicí.

čl. XXXV.

Všechny, jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě vydané zákony, nařízení a opatření v císařství Rakouském a v jednotlivých zemích, z kterých pozůstává, jest považovati za zrušené touto slavnostní smlouvou, pokud této smlouvě odporují, a bude míti smlouva sama od nynějška trvale v těchto zemích platnost zákona státního. Proto slibují obě smluvní strany, že ony a jejich nástupci budou svědomitě zachovávat to, co bylo umluveno. Vyskytne-li se v budoucnu nějaká obtíž, dorozumí se Jeho Svatost a jeho Veličenstvo o přátelském rozřešení věci.

čl. XXXVI.

Výměna ratifikací této smlouvy stane se do dvou měsíců ode dne, jímž datovány jsou tyto články, nebo podle možnosti i dříve. K jich ověření podepsali shora jmenovaní zmocněnci toto ujednání a oba připojili své pečeti.

Dáno ve Vídni dne 18. srpna roku opět získané spásy 1855.

Vedle těchto shora uvedených článků obsahoval konkordát ještě tajné články, které nebyly publikovány (s výjimkou 4. přílohy z 18. VIII. 1855 "Ecclesia catholica").

Konkordát byl vyhlášen s platností pro celou říši (včetně Uher) patentem z 5. XI. 1855 č. 195 ř. z. jako zákon s účinností od 13. XI. 1855.

Konkordát byl vypovězen v důsledku I. vatikánského koncilu depeši ministra zahraničí Beusta z 30. VII. 1870, avšak Vatikán toto jednostranné vypovězení neuznával. Teprve 21. XI. 1921 alokucí Benedikta XV., a Pia XI. "Fin dall primo" z 23. XII. 1922 prohlásila kurie, že nepovažuje nástupnické státy za nástupce států zaniklých ohledně práv a závazků vůči církvi. Tím byl podloměn pokus nových států o dovolávání se ve věcech církevních historického právního vývoje.

Text konkordátu byl převzat z knihy V. Buška, J. Hendrycha a kol., Československé církevní zákony, Praha 1931. Jazyk byl ponechán v původní podobě a upraven pouze tehdy, jestliže bylo ztíženo pochopení textu.